

Środa, 16 czerwca 2010 r.

Wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji ***

P7_TA(2010)0216

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie projektu decyzji Rady upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji (09898/2/2010 – C7-0145/2010– 2010/0066(NLE))

(2011/C 236 E/42)

(Procedura zgody)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady w sprawie upoważnienia do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji (09898/2/2010),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 329 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0145/2010),
- uwzględniając art. 74 g i art. 81 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie Komisji Prawnej (A7-0194/2010),
- A. mając na uwadze, że w dniu 17 lipca 2006 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 w odniesieniu do jurysdykcji i wprowadzającego zasady dotyczące prawa właściwego w sprawach małżeńskich („Rzym III”) (COM(2006)0399),
- B. mając na uwadze, że ww. wniosek opierał się na art. 61 lit. c) i art. 67 ust. 1 traktatu WE, które wymagały jednogłośnej decyzji w Radzie,
- C. mając na uwadze, że w dniu 21 października 2008 r. Parlament w procedurze konsultacji zatwierdził zmieniony wniosek Komisji ⁽¹⁾,
- D. mając na uwadze, że w połowie 2008 r. okazało się jasne, że niektóre państwa członkowskie borykają się ze specyficznymi trudnościami uniemożliwiającymi im zaakceptowanie zaproponowanego rozporządzenia; mając w szczególności na uwadze, że jedno z państw nie mogło zaakceptować, by jego sądy musiały stosować prawo dotyczące rozwodów obowiązujące w innym państwie, jeżeli prawo to w opinii tego państwa jest bardziej restrykcyjne niż jego własne prawo dotyczące rozwodów, oraz że państwo to opowiedziało się za dalszym stosowaniem swojego prawa materialnego do wszystkich rozwodów, o które wystąpiono w sądach tego państwa; mając na uwadze, że w przeciwieństwie do powyższego zdecydowana większość państw członkowskich uznała, że przepisy regulujące prawo właściwe stanowią zasadniczy element zaproponowanego rozporządzenia oraz że takie przepisy w niektórych przypadkach wymagałyby od sądów zastosowania prawa obcego,
- E. mając na uwadze, że na posiedzeniu w dniach 5-6 czerwca 2008 r. Rada stwierdziła, że „nie ma jednomyślności co do dalszych prac nad zaproponowanym rozporządzeniem i że wystąpiły trudności nie do pokonania, uniemożliwiające osiągnięcie jednomyślności obecnie i w przewidywalnej przyszłości” oraz że „cele proponowanego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w rozsądnym terminie przez zastosowanie odpowiednich postanowień traktatów”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 15E z 21.1.2010, s. 128.

Środa, 16 czerwca 2010 r.

- F. mając na uwadze, że zgodnie z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej minimum dziewięć państw członkowskich może nawiązać wzmocnioną współpracę w ramach niewyłącznych kompetencji Unii, przy czym mogą korzystać w tym celu z jej instytucji i wykonywać te kompetencje stosując odpowiednie postanowienia traktatów, z zastrzeżeniem ograniczeń oraz zgodnie z postanowieniami tego artykułu i art. 326–334 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- G. mając na uwadze, że dotychczas czternaście państw członkowskich⁽¹⁾ zgłosiło zamiar nawiązania między sobą wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego w sprawach małżeńskich,
- H. mając na uwadze, że Parlament sprawdził zgodność z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z art. 326–334 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- I. mając w szczególności na uwadze, że tę wzmocnioną współpracę można postrzegać jako sprzyjającą celom Unii, chroniącą jej interesy oraz wzmacniającą proces jej integracji w rozumieniu art. 20 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; w świetle wyników obszernych konsultacji z zainteresowanymi podmiotami, przeprowadzonych przez Komisję przy opracowywaniu oceny wpływu w związku z zieloną księgą (COM(2005)0082); w związku z dużą liczbą małżeństw „międzynarodowych” oraz około 140 000 rozwodów z elementem międzynarodowym w Unii w 2007 r.; pamiętając, że dwa spośród krajów zamierzających uczestniczyć we wzmocnionej współpracy – Niemcy i Francja – miały najwyższy udział w liczbie nowych rozwodów „międzynarodowych” w owym roku,
- J. mając na uwadze, że harmonizacja przepisów kolizyjnych ułatwi wzajemne uznawanie wyroków w dziedzinie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w zakresie, w jakim zwiększy wzajemne zaufanie, mając na uwadze, że obecnie w państwach członkowskich biorących udział we współpracy sądowej w sprawach cywilnych istnieje 26 różnych regulacji kolizyjnych dotyczących rozwodu, a nawiązanie wzmocnionej współpracy w tej dziedzinie zmniejszy tę liczbę do 13, przez co poprawi się harmonizacja przepisów prawa prywatnego międzynarodowego i wzmocni się proces integracji,
- K. mając na uwadze, że historyczne podłoże tej inicjatywy pokazuje wyraźnie, iż zaproponowanie rozważanej decyzji jest rozwiązaniem ostatecznym oraz że cele współpracy nie mogłyby zostać osiągnięte w rozsądnym terminie; mając na uwadze, że przynajmniej dziewięć państw członkowskich zamierza uczestniczyć w omawianej współpracy; mając w związku z tym na uwadze, że spełniono wymogi z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej,
- L. mając na uwadze, że spełnione są także wymogi art. 326–334 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- M. mając w szczególności na uwadze, że wzmocniona współpraca w tej dziedzinie jest zgodna z traktatami i prawem unijnym, gdyż nie naruszy *acquis*, jako że jedyne przepisy unijne obowiązujące w tej dziedzinie odnoszą się do jurysdykcji, uznawania i wykonywania orzeczeń, a nie do prawa właściwego; mając na uwadze, że omawiana współpraca nie doprowadzi do dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, sprzecznej z art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ponieważ zaproponowane przepisy kolizyjne znajdują zastosowanie do wszystkich stron postępowań przed sądami uczestniczącymi w niej państwach członkowskich, niezależnie od obywatelstwa lub miejsca zamieszkania tych stron,
- N. mając na uwadze, że wzmocniona współpraca nie zaszkodzi rynkowi wewnętrznemu ani spójności społecznej i terytorialnej oraz nie stworzy barier ani nie będzie przyczyną dyskryminacji w handlu między państwami członkowskimi i nie zakłóci konkurencji; mając na uwadze, że omawiana współpraca ułatwi za to właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, znosząc ewentualne przeszkody dla swobodnego przepływu osób, oraz uprości postępowanie dla stron i prawników w uczestniczących państwach członkowskich, nie powodując przy tym żadnej dyskryminacji wśród obywateli,

⁽¹⁾ Belgia, Bułgaria, Niemcy, Hiszpania, Francja, Włochy, Łotwa, Luksemburg, Węgry, Malta, Austria, Portugalia, Rumunia i Słowenia.

Środa, 16 czerwca 2010 r.

- O. mając na uwadze, że we wzmocnionej współpracy będą przestrzegane uprawnienia, kompetencje i obowiązki nieuczestniczących w niej państw członkowskich, o ile zachowają one swoje przepisy prawa międzynarodowego prywatnego obowiązujące w tej dziedzinie; mając na uwadze, że między państwami członkowskimi uczestniczącymi i nieuczestniczącymi nie ma umów międzynarodowych, które zostałyby naruszone przez wzmocnioną współpracę, a omawiana współpraca nie będzie kolidowała z konwencjami haskimi o odpowiedzialności rodzicielskiej i zobowiązaniach alimentacyjnych,
- P. mając na uwadze, że art. 328 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że wzmocniona współpraca musi w każdej chwili być otwarta dla wszystkich państw członkowskich, które chcą w niej uczestniczyć,
- Q. mając na uwadze, że art. 333 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej umożliwia Radzie (a konkretnie tym członkom Rady, którzy reprezentują państwa członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy) przyjęcie decyzji o stanowieniu zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą, a nie ze specjalną procedurą prawodawczą z art. 81 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w ramach której odbywają się jedynie konsultacje z Parlamentem,
1. wyraża zgodę na projekt decyzji Rady;
  2. wzywa Radę do przyjęcia decyzji zgodnie z art. 333 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którą jeżeli zostanie przedstawiony wniosek w sprawie rozporządzenia Rady wdrażającego wzmocnioną współpracę w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji, Rada będzie stanowiła w zwykłej procedurze prawodawczej;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Przyjęcie euro przez Estonię w dniu 1 stycznia 2011 r. *

P7_TA(2010)0217

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady o przyjęciu euro przez Estonię w dniu 1 stycznia 2011 r. (COM(2010)0239 – C7-0131/2010 – 2010/0135(NLE))

(2011/C 236 E/43)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2010)0239),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji o konwergencji za rok 2010 dotyczące Estonii (COM(2010)0238) oraz sprawozdanie Europejskiego Banku Centralnego o konwergencji z maja 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie rozszerzenia strefy euro ⁽¹⁾,
- mając na uwadze swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego za rok 2008 ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie rocznego przeglądu sytuacji w strefie euro w 2009 r. oraz finansów publicznych ⁽³⁾,

---

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 249.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0090.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0072.